YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

13 päivänä joulukuuta 1999 *

Yhdistetyissä asioissa T-190/95 ja T-45/96,

Société de distribution de mécaniques et d'automobiles (Sodima), Ranskan oikeuden mukaan perustettu, konkurssiin asetettu yhtiö, kotipaikka Istres (Ranska), edustajinaan pesänhoitaja, asianajaja Dominique Rafoni ja tässsä oikeudenkäynnissä asianajaja Jean-Claude Fourgoux, Pariisi, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Pierrot Schiltz, 4 rue Béatrix de Bourbon,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään aluksi oikeudellinen neuvonantaja Giuliano Marenco ja komissiossa toimiva kansallinen virkamies Guy Charrier, ja sittemmin Marenco ja komissiossa toimiva kansallinen virkamies Loïc Guérin, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

jossa kantaja vaatii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta ensinnäkin toteamaan, että komissio on lainvastaisesti pidättynyt antamasta ratkaisua kantelusta, jonka kantaja oli tehnyt EY:n perustamissopimuksen 85 artiklan (josta on tullut EY 81 artikla) ja ETY:n perustamissopimuksen 85 artiklan 3 kohdan soveltamisesta moottoriajoneuvojen jälleenmyyntiä ja huoltopalveluja koskevien sopimusten ryhmiin 12 päivänä joulukuuta 1984 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 123/85 (EYVL 1985, L 15, s. 16) perusteella, toiseksi kumoamaan oletetun implisiittisen päätöksen, jolla komissio olisi kieltäytynyt antamasta kantajalle tiedoksi asiakirja-aineistoon sisältyviä asiakirjoja, kolmanneksi kumoamaan oletetun implisiittisen päätöksen, jolla kantajan kantelu olisi yhdistetty muihin kanteluihin, ja neljänneksi määräämään vahingonkorvausta,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti B. Vesterdorf sekä tuomarit J. Pirrung ja M. Vilaras,

kirjaaja: H. Jung,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 2.3.1999 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Kantaja Société de distribution de mécaniques et d'automobiles (jäljempänä Sodima) toimi vuodesta 1984 lähtien Peugeot-merkkisten autojen jälleenmyyjänä. Peugeot- ja Citroën-merkkisten ajoneuvojen valmistaja Automobiles Peugeot SA (jäljempänä PSA) irtisanoi jälleenmyyntisopimuksen, joskaan irtisanomispäivä ei ilmene asiakirja-aineistosta. Kantaja antoi 17.12.1992 ilmoituksen maksukyvyttömyydestään. Se asetettiin konkurssiin 24.7.1996.

2 Ranskan tuomioistuimissa on käsiteltävänä kantajan ja PSA:n välinen riita, jonka yhteydessä kantaja vaatii PSA:n velvoittamista maksamaan kantajan 14 miljoonaa FRF:n suuruiset velat.

3 Kantaja teki PSA:sta 1.7.1994 komissiolle 6.2.1962 annetun neuvoston asetuksen N:o 17 (perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan ensimmäinen täytäntöönpanoasetus, EYVL 1962, 13, s. 204, jäljempänä asetus N:o 17) 3 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun kantelun. Kantaja vetosi siihen, että sen tekemä jälleenmyyntisopimus oli sekä sanamuodoltaan että soveltamisensa perusteella ristiriidassa EY:n perustamissopimuksen 85 artiklan (josta on tullut EY 81 artikla) ja ETY:n perustamissopimuksen 85 artiklan 3 kohdan soveltamisesta moottoriajoneuvojen jälleenmyyntiä ja huoltopalveluja koskevien sopimusten ryhmiin

12 päivänä joulukuuta 1984 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 123/85 (EYVL 1985, L 15, s. 16) kanssa. Kantaja vaati komissiolta ryhmäpoikkeuksen peruuttamista edellä mainitun 12.12.1984 annetun asetuksen N:o 123/85 10 artiklan ja asetuksen N:o 17 8 artiklan mukaisesti sekä väliaikaisiin toimenpiteisiin ryhtymistä.

4 Komissio antoi 5.8.1994 PSA:lle tiedoksi Sodiman kantelun ja luettelon sen esittämistä asiakirjoista, jotta PSA ottaisi asiaan kantaa. Saatuaan käsiteltäväkseen useita samankaltaisia kanteluja komissio lähetti 26.10.1994 PSA:lle asetuksen N:o 17 11 artiklassa tarkoitetun tietopyynnön.

5 Koska PSA oli pyytänyt, että sille annettaisiin tiedoksi Sodiman esittämät asiakirjat kokonaisuudessaan, komissio tiedusteli kantajalta, vastustiko se tällaista tiedoksiantoa liikesalaisuuksiin liittyvistä syistä. Kantaja antoi suostumuksensa mutta ilmoitti vastustavansa sitä, että sen asiakirjoja annettaisiin tiedoksi kolmansille tahoille tai käytettäisiin muissa komission eri yksiköiden käymissä menettelyissä.

6 Kantaja vaati 13.12.1994 ja 16.1.1995 päivätyillä kirjeillään ja tämän jälkeen 23.1., 7.2. ja 1.3.1995 päivätyillä kirjeillään komissiota antamaan sille tiedoksi PSA:lle osoitetun tietopyynnön sekä PSA:n kantelun johdosta esittämät huomautukset saamatta kirjeisiinsä vastausta.

7 PSA vastasi 15.2.1995 komission tietopyyntöön mutta ilmoitti vastustavansa vastaustensa tiedoksiantamista kantelijalle sillä perusteella, että oli kyse liikesalaisuuksista. PSA esitti 27.2.1995 komissiolle näkemyksensä kantajan tekemästä kantelusta.

8 Kantaja lähetti 14.3.1995 komissiolle perustamissopimuksen 175 artiklassa tarkoitetun vaatimuskirjeen, jossa se vaati komissiolta mahdollisimman pikaista ratkaisua.

9 Kantaja nosti 12.10.1995 asiassa T-190/95 kanteen, jota se täydensi 17.5.1996 päivätyllä kirjelmällä. Komissio esitti erillisellä 8.12.1995 päivätyllä asiakirjalla oikeudenkäyntiväitteen, joka määrättiin 30.1.1997 annetulla määräyksellä käsiteltäväksi pääasian yhteydessä.

10 Kantaja osoitti 4.1.1996 komissiolle uuden vaatimuskirjeen, jossa se vaati väitetiedoksiannon osoittamista PSA:lle.

11 Kantaja nosti 27.3.1996 kanteen asiassa T-45/96.

12 Komissio ilmoitti 27.1.1997 kantajalle neuvoston asetuksen N:o 17 19 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetyistä kuulemisista 25 päivänä heinäkuuta 1963 annetun asetuksen N:o 99/63/ETY (EYVL 1963, 127, s. 2268) 6 artiklassa tarkoitetulla tavalla aikomuksestaan hylätä kantelu. Tämän kirjeen liitteessä komissio toimitti kantajalle ne PSA:n antamat tiedot, jotka eivät olleet liikesalaisuuksia. Kantaja vastasi 13.3.1997, ettei se voinut esittää asianmukaisesti huomautuksiaan, koska asiakirja-aineisto oli annettu sille vain osittain tiedoksi.

13 Komissio hylkäsi kantelun 5.1.1999 tekemällään päätöksellä. Kantaja nosti kanteen tästä päätöksestä (asia T-62/99).

14 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ensimmäisen jaoston puheenjohtajan 21.1.1999 antamalla määräyksellä asiat T-190/95 ja T-45/96 yhdistettiin suullista käsittelyä ja tuomion antamista varten.

15 Asianosaisten lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin kuultiin 2.3.1999 pidetyssä istunnossa.

16 Kantaja on kirjeessään, joka on saapunut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 25.3.1999, vaatinut asian T-62/99 yhdistämistä nyt käsiteltäviin yhdistettyihin asioihin. Se on ilmoittanut luopuvansa laiminlyönnin toteamiseen liittyvistä vaatimuksistaan, jos edellä mainitut asiat yhdistetään asiaan T-62/99.

17 Koska nyt käsiteltävät asiat ovat ratkaisunantamisvaiheessa, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, ettei ole syytä antaa ratkaisua vaaditusta asioiden yhdistämisestä.

Asianosaisten vaatimukset

18 Kantaja vaatii asiassa T-190/95, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— toteaa komission laiminlyönnin;

— kumoaa implisiittisen päätöksen kieltäytyä tiedoksiantamisesta;

— kumoaa implisiittisen päätöksen käsiteltävien asioiden yhdistämisestä;

— toteaa komission olevan sopimussuhteen ulkopuolisessa vastuussa ja määrää sen korvaamaan 200 000 euron suuruisen vuosittaisen vahingon 14.3.1995 lähtien ja

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

19 Komissio vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— jättää kanteen tutkimatta;

— toissijaisesti toteaa, että

— kanteella ei ole kohdetta ja että se on lisäksi perusteeton siltä osin kuin on kyse komission laiminlyönnistä ja sen sopimussuhteen ulkopuolisen vastuun syntymisestä;

— kanne on perusteeton siltä osin kuin on kyse vaatimuksesta, jonka mukaan oletetut implisiittiset päätökset kieltäytyä asiakirjojen tiedoksiantamisesta ja yhdistää käsiteltävät asiat olisi kumottava ja

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

20 Kantaja vaatii asiassa T-45/96, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— toteaa komission laiminlyönnin;

— kumoaa implisiittisen päätöksen kieltäytyä tiedoksiantamisesta;

— kumoaa implisiittisen päätöksen käsiteltävien asioiden yhdistämisestä;

— toteaa komission olevan sopimussuhteen ulkopuolisessa vastuussa ja määrää sen korvaamaan 200 000 euron suuruisen vuosittaisen vahingon 14.3.1995 lähtien ja

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

21 Komissio vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— jättää tämän laiminlyönti- ja kumoamiskanteen tutkimatta tai toissijaisesti toteaa sen olevan perusteeton ja

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Kanteen tutkittavaksi ottaminen asiassa T-190/95

Laiminlyönnin toteamista koskevat vaatimukset

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

22 Komissio katsoo, että laiminlyöntikanne on esitetty liian myöhään ja toissijaisesti että sillä ei ole enää kohdetta, koska komissio on osoittanut kantajalle asetuksen N:o 99/63/ETY 6 artiklassa tarkoitetun tiedoksiannon.

23 Kantaja väittää, että sen kanne on tutkittava luottamuksensuojan periaatteen perusteella. Lisäksi sitä, kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamo antoi kanteen tiedoksi komissiolle, voidaan kantajan mielestä pitää uutena toimintakehotuksena, joten EY:n perustamissopimuksen 175 artiklan toisen kohdan (josta on tullut EY 232 artiklan toinen kohta) soveltamisedellytykset täyttyvät.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

24 Kantajan komissiolle osoittama vaatimuskirje on päivätty 14.3.1995. Asiakirja-aineistosta ei ilmene, milloin komissio sai tämän kirjeen, mutta kantaja ei kiistä sitä, että perustamissopimuksen 175 artiklan toisen kohdan mukainen yhteensä neljän kuukauden määräaika oli päättynyt, kun se nosti kanteensa.

25 Kantaja ei voi vedota luottamuksensuojan periaatteeseen, jonka perusteella perustamissopimuksen 175 artiklan toista kohtaa ei pitäisi soveltaa, viittaamalla yhteyksiinsä, joita sillä on ollut komissioon toimintakehotuksen esittämisen jälkeen. Kanteen nostamisen määräajat ovat ehdottomia, eivätkä ne ole sen enempää tuomioistuimen kuin asianosaistenkaan määräysvallassa (ks. esim. asia T-68/96, Polyvios v. komissio, määräys 3.2.1998, Kok. 1998, s. II-153, 43 kohta). Näin ollen toteamuksilla, jotka komissio on esittänyt kantajan kanssa käymässään kirjeenvaihdossa, tai kyseisen toimielimen julkisilla kannanotoilla ei voi olla vaikutusta kanteen tutkittavaksi ottamiseen.

26 Joka tapauksessa toteamukset, joihin kantaja tässä tapauksessa vetoaa, liittyvät siihen, miten komissio aikoi kantelun perusteella menetellä, ja sen toimintaan autoalalla yleisesti, mutta niihin ei sisälly sellaisia seikkoja, jotka voisivat aiheuttaa väärinkäsityksiä perustamissopimuksen 175 artiklan toisen kohdan mukaisesta kanteen nostamisen määräajasta.

27 Kantaja ei voi vedota myöskään asiassa C-107/91, ENU vastaan komissio, 16.2.1993 annettuun yhteisöjen tuomioistuimen tuomioon (Kok. 1993, s. I-599). Tämä tuomio ei koske kyseistä määräaikaa vaan täysin erillistä kysymystä siitä, osoitettiinko vaatimuskirje asianomaiselle toimielimelle kohtuullisen ajan kuluessa (ks. tuomion 23 ja 24 kohta).

28 Lopuksi todettakoon, että sekä perustamissopimuksen 175 artiklan sanamuoto että sen rakenne ovat ristiriidassa sen kanssa, että kanteen itsensä tiedoksiantoa voitaisiin pitää toimintakehotuksena.

29 Tästä syystä laiminlyönnin toteamista koskevat vaatimukset on jätettävä tutkimatta.

Kumoamisvaatimusten tutkittavaksi ottaminen

Asianosaisten vaatimukset ja niiden perustelut

30 Kantaja katsoo, että komission toimettomuus kantajan 14.3.1995 päivätyn kirjeen jälkeen merkitsee implisiittistä päätöstä, joka on kannekelpoinen, ja että komissio on tehnyt myös implisiittisen päätöksen yhdistää eri kantelut.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

31 On muistutettava, että EY:n perustamissopimuksen 173 artiklassa (josta on muutettuna tullut EY 230 artikla) tarkoitettuja kannekelpoisia toimia tai päätöksiä ovat sellaiset toimenpiteet, joilla on sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voivat vaikuttaa kantajan etuihin muuttaen tämän oikeusasemaa selvästi (ks. asia 60/81, IBM v. komissio, tuomio 11.11.1981, Kok. 1981, s. 2639, 9 kohta). Pelkällä toimielimen toimimattomuudella ei voi olla tällaisia vaikutuksia, ellei tällaisesta vaikutuksesta säädetä nimenomaisesti yhteisön oikeussäännössä.

32 Yhteisön oikeuden mukaan toimielimen toimimattomuus vastaa tietyissä erityistapauksissa päätöstä, jos kyseistä toimielintä on kehotettu tekemään ratkaisu eikä se määrittele kantaansa tietyn määräajan kuluessa. Kun ei ole olemassa

tällaisia nimenomaisia oikeussääntöjä, joissa säädettäisiin määräajasta, jonka päättyessä implisiittisen päätöksen on katsottava syntyneen, ja joissa määriteltäisiin tämän päätöksen sisältö, toimielimen toimimattomuutta ei voida rinnastaa päätökseen, koska muussa tapauksessa vaarannettaisiin perustamissopimuksella käyttöön otettu oikeussuojakeinojärjestelmä.

33 Asetuksissa N:o 17 ja N:o 99/63/ETY ei säädetä siitä, että se, että komissio ei vastaa asiakirjojen tiedoksiantamista koskevaan vaatimukseen, vastaisi implisiittistä hylkäävää päätöstä. Jos kantelijan vaatimukseen ei vastata, kantelija voi joko osoittaa komissiolle perustamissopimuksen 175 artiklassa tarkoitetun vaatimuskirjeen ja nostaa tarvittaessa laiminlyöntikanteen tai vedota kaikkiin tästä mahdollisesti seuraaviin lainvastaisuuksiin sellaisen kumoamiskanteen yhteydessä, jonka se nostaa komission menettelyn päätteeksi tekemästä päätöksestä.

34 Tästä seuraa, ettei komission pidättymistä suostumasta kantajan tiettyjen asiakirjojen tiedoksiantamista koskeneeseen vaatimukseen voida pitää kannekelpoisena päätöksenä.

35 Tässä tilanteessa kannetta nostettaessa ei ollut myöskään olemassa toimea, jonka olisi voitu tulkita analogisesti asiassa C-19/93 P, Rendo ym. vastaan komissio, 19.10.1995 annetun yhteisöjen tuomioistuimen tuomion (Kok. 1995, s. I-3319, 28 ja 29 kohta) ja asiassa T-16/91 RV, Rendo ym. vastaan komissio, 12.12.1996 annetun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion (Kok. 1996, s. II-1827) mukaisesti olevan osittainen hylkäävä päätös. Kantajalle on kylläkin toimitettu asetuksen N:o 99/63/ETY 6 artiklassa tarkoitetun, tammikuussa 1997 päivätyn tiedoksiannon liitteenä osa sen pyytämistä asiakirjoista. Koska tämä toimitus on kuitenkin tapahtunut vasta tämän tuomion kohteena olevan kanteen nostamisen jälkeen, sitä ei voida riitauttaa tämän oikeudenkäynnin yhteydessä.

36 Oletetusta käsiteltävien asioiden yhdistämisestä tehdystä päätöksestä on puolestaan todettava vain se, ettei kantaja ole näyttänyt toteen, että tällainen päätös olisi tehty, eikä osoittanut, millä tavoin käsiteltävien asioiden yhdistäminen olisi

ollut kantajan edun vastaista. Esimerkiksi väitettä, jonka mukaan komissio olisi antanut kantajan esittämät asiakirjat tiedoksi muille kantelijoille, ei tue yksikään asiakirja-aineiston asiakirja.

37 Tästä seuraa, että kumoamisvaatimukset on jätettävä tutkimatta.

Vahingonkorvausvaatimusten tutkittavaksi ottaminen

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

38 Komissio väittää, että vahingonkorvauskanne on jätettävä tutkimatta sen vuoksi, että laiminlyöntikanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat. Se katsoo lisäksi, ettei kannekirjelmä täytä EY:n tuomioistuimen perussäännön 19 artiklassa, jota on sovellettava ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen perussäännön 46 artiklan ensimmäisen kohdan ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdan perusteella, asetettuja edellytyksiä. Koska laiminlyöntikanteella ei ole enää kohdetta, tilanne on komission mukaan sama myös vahingonkorvauskanteen osalta.

39 Kantaja vetoaa oikeussuojakeinojen keskinäiseen riippumattomuuteen. Sen mielestä yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä, jonka mukaan laiminlyöntikanteella ei ole enää kohdetta, jos vastaajana oleva toimielin on tehnyt asiassa ratkaisun oikeudenkäynnin aikana, ei voida päätellä, ettei laiminlyöntiä olisi aikaisemmin ollut olemassa. Tästä syystä vahingonkorvauskanne ei ole menettänyt kohdettaan.

40 Kantaja katsoo komission viivytelleen sen kantelun käsittelemisessä, vaikka kantaja oli toimittanut sille täydellisen todistusaineiston. Se väittää komission laiminlyönnin aiheuttavan sille vahinkoa, koska PSA:ta vastaan Ranskan tuomioistuimissa aloitettu oikeudenkäyntimenettely sen 14 miljoonan FRF:n suuruisten velkojen maksamiseksi viivästyy. Komission laiminlyönnin aiheuttama vahinko voidaan arvioida korkona, joka kertyy 14 miljoonan FRF:n summasta 10 prosentin korkokannalla, eli 200 000 euroksi vuodessa. Se lisää, ettei se voi vaatia kansallisissa tuomioistuimissa korvausta tästä vahingosta.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

41 EY:n tuomioistuimen perussäännön 19 artiklan ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaan kanteessa on mainittava oikeudenkäynnin kohde ja yhteenveto seikoista, joihin kanne perustuu. Tämän maininnan on oltava riittävän selvä ja täsmällinen, jotta vastaaja voi valmistella puolustuksensa ja jotta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi antaa asiassa ratkaisun tarvittaessa ilman täydentäviä tietoja. Jotta oikeusvarmuuden ja hyvän oikeudenkäytön vaatimusten toteutuminen taattaisiin, kanne voidaan ottaa tutkittavaksi vain, jos olennaiset tosiseikat ja oikeudelliset seikat, joihin kanne perustuu, käyvät ainakin pääpiirteittäin mutta samalla johdonmukaisesti ja ymmärrettävästi ilmi itse kannekirjelmästä (ks. asia T-56/92, Koelman v. komissio, määräys 29.11.1993, Kok. 1993, s. II-1267, 21 kohta ja asia T-195/95, Guérin automobiles v. komissio, tuomio 6.5.1997, Kok. 1997, s. II-679, 20 kohta).

42 Näiden vaatimusten täyttämiseksi kannekirjelmässä, jolla pyritään saamaan korvaus yhteisön toimielimen aiheuttamista vahingoista, on mainittava seikat, joiden perusteella voidaan tunnistaa kantajan moittima toimielimen toiminta, syyt, joiden takia kantaja arvioi, että toiminnan ja väitetyn vahingon välillä on

syy-yhteys, ja vahinko, jonka kantaja väittää kärsineensä, ja tämän vahingon laatu ja laajuus (ks. asia T-387/94, Asia Motor France ym. v. komissio, tuomio 18.9.1996, Kok. 1996, s. II-961, 107 kohta).

43 Tässä tapauksessa kantaja väittää kirjelmissään komission viivytelleen kantajan kantelua käsitellessään ja tämän viivyttelyn aiheuttaneen kantajalle vahinkoa.

44 Kantaja tyytyy vahingon laadun ja laajuuden sekä syy-yhteyden osalta viittaamaan ilman muita täsmennyksiä vahingonkorvauskanteeseen, jonka se on nostanut PSA:ta vastaan Ranskan tuomioistuimissa. Kantaja viittaa tässä yhteydessä myös "sen velkojen maksamiseen" täsmentämättä, mihin se perustaa kanteensa kansallisessa oikeudessa. Se ei ilmoita myöskään konkreettisesti sitä, missä vaiheessa tämä oikeudenkäynti on, eikä sitä, mitä perusteita PSA on esittänyt puolustuksekseen. Se kylläkin väittää, että kansallisen tuomioistuimen päätöstä vahingonkorvauksesta on lykätty siihen saakka, kun komissio antaa ratkaisun sen kantelusta, mutta ei esitä mitään konkreettista tietoa siitä, mikä vaikutus komission mahdollisella päätöksellä olisi ratkaisuun, jonka kansallinen tuomioistuin tekee. Se mainitsee lisäksi, että PSA on esittänyt vaatimuksen asian käsittelyn lykkäämisestä, täsmentämättä millään tavoin vaatimuksen esittämisen ajankohtaa tai perusteluja ja sitä, mikä ratkaisu vaatimukseen on annettu tai saatettaisiin antaa.

45 Kannekirjelmän perusteella ei siis voida saada selville sen vahingon laatua ja laajuutta, jonka kantaja katsoo itselleen aiheutuneen, eikä yksilöidä syy-yhteyttä tämän oletetun vahingon ja komission riidanalaisen käyttäytymisen välillä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei siis voi sen perusteella harjoittaa valvontaansa eikä komissio varmistaa asianmukaista puolustautumistaan.

46 Tästä seuraa, että EY:n tuomioistuimen perussäännön 19 artiklassa ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdassa asetetut edellytykset eivät täyty.

47 Näin ollen vahingonkorvauskanne on jätettävä tutkimatta.

Asia T-45/96

Laiminlyönnin toteamista koskevat vaatimukset

48 Tällä laiminlyöntikanteella ei ole enää kohdetta, koska komissio on osoittanut kantajalle 27.1.1997 asetuksen N:o 99/63/ETY 6 artiklassa tarkoitetun tiedoksiannon ja koska kantajan kantelun hylkäävä lopullinen päätös tehtiin 5.1.1999.

49 Laiminlyöntikanteesta ei siis ole enää tarpeen antaa ratkaisua.

Kumoamis- ja vahingonkorvausvaatimukset

50 Kantaja esittää asioissa T-45/96 ja T-190/95 samat vaatimukset, jotka koskevat samoja oletettuja päätöksiä ja saman vahingon korvaamista. Se vetoaa vaatimustensa tueksi samoihin kanneperusteisiin ja perusteluihin.

51 Tästä seuraa, että asiassa T-45/96 esitetyt kumoamis- ja vahingonkorvausvaatimukset on jätettävä tutkimatta samoista syistä kuin asiaa T-190/95 tutkittaessa on esitetty.

Oikeudenkäyntikulut

52 Koska kantaja on hävinnyt asian T-190/95, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

53 Asiassa T-45/95 ei ole enää tarpeen antaa ratkaisua laiminlyöntikanteesta, joten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi määrätä oikeudenkäyntikuluista harkintansa mukaan työjärjestyksen 87 artiklan 6 kohdan nojalla. Kantajan kumoamis- ja vahingonkorvausvaatimukset on sitä vastoin jätetty tutkimatta. Tästä syystä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että on sovellettava työjärjestyksen 87 artiklan 3 kohtaa ja määrättävä, että kukin asianosainen vastaa omista kuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(ensimmäinen jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) **Asiassa T-190/95 nostettu kanne jätetään tutkimatta.**

2) **Laiminlyönnin toteamista koskevista vaatimuksista ei ole enää tarpeen antaa ratkaisua asiassa T-45/96.**

3) **Asiassa T-45/96 nostettu kanne jätetään muilta osin tutkimatta.**

4) **Kantaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut asiassa T-190/95. Kumpikin asianosainen vastaa omista asiaan T-45/96 liittyvistä oikeudenkäyntikuluistaan.**

Vesterdorf Pirrung Vilaras

Julistettiin Luxemburgissa 13 päivänä joulukuuta 1999.

H. Jung B. Vesterdorf

kirjaaja *presidentti*